

■ ΜΥΡΣΙΝΗ ΧΡΗΣΤΟΥ

συνέχεια από την σελίδα 19

λιεργιών της τάξεως των 4,5 ? ανά στρέμμα, εφόσον η παραγωγή της βιομάζας γίνεται κάτω από συνθήκες συμβολαιακής γεωργίας.

Έτσι ο παραγωγός έχει τη δυνατότητα να αντικαταστήσει μέρος ή το σύνολο της καλλιέργειας με κάποιο ενεργειακό φυτό ενώ θα απολαμβάνει την αποδεσμευμένη επιδότηση καθώς και την επιδότηση των ενεργειακών καλλιέργειών.

Λαμβάνοντας υπόψη τα πολλαπλά οφέλη της ενεργειακής αξιοποίησης της βιομάζας αλλά και τις ιδιαιτερότητες του ελληνικού αγροτικού τομέα, οι καλλιέργειες αυτές αντιπροσωπεύουν μια ελκυστική λύση τόσο για την παραγωγή ενέργειας κι υγρών βιοκαυσίμων όσο και για την αύξηση της ανταγωνιστικότητας του αγροτικού χώρου, την ενίσχυση της απασχόλησης και την προστασία του περιβάλλοντος.

Ωστόσο, ο συνδυασμός υπολειμματικών μορφών βιομάζας και ενεργειακών καλλιέργειών θεωρείται ως η «καταλληλότερη πρόταση» για την ασφαλή τροφοδοσία μιας μονάδας παραγωγής ενέργειας, τόσο για οικονομικούς όσο και για τεχνικούς λόγους.

Που βρίσκεται η Ελλάδα σε σχέση με κρίσιμα θέματα όπως τεχνολογίες αξιοποίησης της βιομάζας, βιοενεργειακό δυναμικό υφιστάμενων και νέων καλλιέργειών και, οργάνωσή του;
«Μέχρι σήμερα, οι ενεργειακές καλλιέργειες και η αξιοποίησή τους για παραγωγή υγρών, στερεών ή αερίων βιοκαυσίμων είναι σε πειραματικό στάδιο στη χώρα μας».

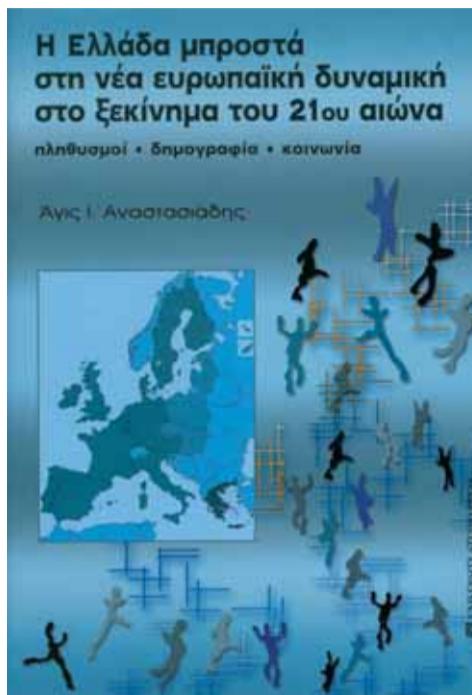
Ποιες είναι οι πιο σημαντικές κινήσεις που πρέπει να γίνουν για να υπάρξει πρόδος στο θέμα;
«Εξετάζοντας τις τεχνικές δυνατότητες, την οικονομικότητα και την περιβαλλοντική διάσταση συγκεκριμένων πρώτων υλών για την παραγωγή βιοκαυσίμων στην Ελλάδα μπορούμε να συμπεράνουμε ότι υπάρχουν περισσότερες από μία επιλογές για την ανάπτυξη εγχώριων σχημάτων παραγωγής βιοντήζελ και βιοαιθανόλης στη χώρα».

Πρέπει ωστόσο να γίνει κατανοητό σε όλους τους εμπλεκόμενους φορείς ότι η πολυπλοκότητα των σχημάτων παραγωγής βιοκαυσίμων (πρώτη ύλη, επεξεργασία, δυνάμεις εσωτερικής αγοράς, εισαγωγές, κ.ά.) απαιτεί συνέργια και στοχευμένες δράσεις που θα συνδυάζουν τη γεωργική πολιτική με την προστασία του περιβάλλοντος και την προώθηση των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας.

Η ανάπτυξη πιλοτικών ενεργειακών καλλιέργειών και η ενσωμάτωσή τους σε ολοκληρωμένα σχήματα παραγωγής ενέργειας από βιομάζα θα δώσει σημαντικά αποτελέσματα όσον αφορά στην επιβεβαίωση των εμπορικών αποδόσεων, οικονομικότητα των καλλιέργειών, τεχνικές συγκομιδής και διαχείρισης της παραγόμενης πρώτης ύλης, αποφυγή τυχόν δυσμενών περιβαλλοντικών επιπτώσεων, ευελιξία στην εποχιακή οργάνωση της συγκομιδής ανάλογα με τις ανάγκες της αγοράς».

Ανην Καρολίδου

Η Ελλάδα μπροστά στη νέα ευρωπαϊκή δυναμική στο ξεκίνημα του 21ου αιώνα

Τη θέση της Ελλάδας στη νέα Ευρωπαϊκή πραγματικότητα, σε μία νέα Ευρώπη των 'ισορροπιών' πραγματεύεται το βιβλίο του Άγι I. Αναστασιάδη, «Η Ελλάδα μπροστά στη νέα ευρωπαϊκή δυναμική στο ξεκίνημα του 21ου αιώνα. Πληθυσμό, δημογραφία, κοινωνία» (εκδόσεις University Studio Press).

Ο συγγραφέας, αρχιτέκτονας- πολεοδόμος – μαθηματικός, καθηγητής του Τμήματος Αρχιτεκτόνων της Πολυτεχνικής Σχολής, πρώτα απ' όλα δίνει το πλαίσιο και τα συστατικά αυτής της νέας πραγματικότητας.

Είναι γεγονός ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Ευρώπη γενικότερα, μετά την τελευταία διεύρυνση του 2003 και την επόμενη που θα ακολουθήσει, βρίσκεται μπροστά σε μία νέα πραγματικότητα. Οι δημογραφικές εξελίξεις, στα πλαίσια της δημογραφικής μετάβασης στο σύνολο πια του ευρωπαϊκού χώρου, ήταν ραγδαίες. Τα επίπεδα της γονιμότητας έχουν πέσει δραματικά, το προσδόκιμο ζωής συνεχίζει να βελτιώνεται όλο και περισσότερο και σχεδόν όλες οι χώρες έγιναν πια χώρες υποδοχής μεταναστών.

Η αύξηση του μεταναστευτικής εισροής σε συνάρτηση με τη μείωση του πληθυσμού, επέφεραν μια νέα σημασία στο ζήτημα της γήρανσης του πληθυσμού και των μεγεθών του ενεργού ανθρώπινου δυναμικού. Η καθαρή μετανάστευση αποτελεί πια την κύρια συνιστώσα της ετήσιας μεταβολής του πληθυσμού στην ΕΕ.

Εκτός όμως από τις δημογραφικές μεταλλαγές στην ΕΕ των «25» και ένα ακόμη πλήθος από άλλες σημαντικές επιπτώσεις και διαφοροποιήσεις συνόδεψαν τις τελευταίες διευρύνσεις της ΕΕ, σε κοινωνικό και οικονομικό επίπεδο και πιο συγκεκριμένα σε ότι αφορά στους τομείς απασχόλησης, ανεργίας, στο εισόδημα, στα επίπεδα της φτώχειας, στην αναπτυξιακή πορεία, στα ζητήματα καινοτομίας των Κρατών μελών.

Ποια είναι όμως η θέση της Ελλάδας;

Είναι γεγονός ότι οι πολιτικές και οι οικονομικές συνθήκες καθώς και η επίδραση σειράς παραγόντων με βασικότερο την ένταξη της χώρας στην ΕΕ, έχουν φέρει τη σύγχρονη Ελλάδα κοντά στις δυτικές κοινωνίες ενώ ταυτόχρονα, πολλά κοινωνικά και δημογραφικά της χαρακτηριστικά έχουν αρχίσει να ευθυγραμμίζονται με αυτά των δυτικών χωρών. Κάτω από μια διαφορετική οπτική γωνία όμως, συνεχίζει ακόμη να υφίσταται μια σειρά πολιτισμικών χαρακτηριστικών, συνηθειών και εθίμων, σχέσεων μεταξύ των ατόμων μέσα στην οικογένεια αλλά και στο ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον, ιστορικής και συνάρ θρησκευτικής προέλευσης, των οποίων η επίδραση αντικατοπτρίζεται στην κοινωνία. Πρόκειται για τη στενά εννοούμενη «ελληνικότητα», η οποία όμως περιέχει και χαρακτηριστικά στοιχεία τα οποία συνθέτουν κατά κάποιο τρόπο αυτό που κάποιοι ονομάζουν «orientalisme».

Με το βιβλίο αυτό γίνεται προσπάθεια, μέσα στα εύθραυστα δεδομένα της παγκοσμιοποίησης, να αναζητηθεί η θέση της Ελλάδας και ο πολυεπίπεδος ρόλος που καλείται να διαδραματίσει μπροστά στη νέα ευρωπαϊκή δυναμική στο ξεκίνημα της νέας χιλιετίας, μέσα από ένα συγκριτικό πλαίσιο διαφορετικών δεικτών, πληθυσμιακών, δημογραφικών, κοινωνικών, οικονομικών, πολεοδομικών και χωροταξικών.

Παράλληλη γίνεται και μία προσπάθεια δημιουργίας μοντέλων σύγκρισης των διαφορετικών «ομάδων» χωρών -με ιδιαίτερη έμφαση στις 8 χώρες της «ενδιάμεσης» Ευρώπης-, αναφορικά με τα επιμέρους χαρακτηριστικά τους, δημογραφικά-πληθυσμιακά-κοινωνικά και χωρικά-οικονομικά-αναπτυξιακά, με βάση τις τιμές μιας σειράς κατάλληλων δεικτών.

Μέσα στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης, το ερώτημα που τίθεται είναι -και ακούγεται ουτοπιστικό-, αν θα μπορέσει να δημιουργηθεί μία πολιτισμική - κοινωνική σύνθεση, μια διαπολιτισμική κουλτούρα, σε μια τρίτη ίσως και τέταρτη γενιά πολιτών της Ευρώπης, μία «ήπια» συνύπαρξη πολιτισμών και θρησκειών σε ένα ενιαίο κοινωνικό πλαίσιο, όπου θα περιορίζονται στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό η φτώχεια και οι τόσο σημαντικές ακόμη κοινωνικές ανισότητες, με παράλληλη όμως διατήρηση των κοινωνικών αξιών, της πολιτισμικής και κυρίως της γλωσσικής ταυτότητας των χωρών. Μιλάμε πράγματι για μία Ευρώπη «των ανισοτήτων», μία Ευρώπη των μεταναστών, ή μία Ευρώπη των «ισορροπιών»;

Η ΕΕ, στα πλαίσια της διεύρυνσής της, πρέπει να ανασυνταχεί και η όποια θετική εξέλιξη της θα εξαρτηθεί από το βαθμό προσαρμογής της πολιτικής και των θεσμών της στη νέα πραγματικότητα.

Πρέπει να βρεθεί μία ισορροπία μεταξύ μιας δικαιης κοινωνικής πολιτικής και ενός Κράτους πρόνοιας, να ενισχυθεί το αίσθημα αληηεγγύης και συνοχής, σε όλα τα επίπεδα και ιδιαίτερα στο κοινωνικό και πολιτισμικό, μεταξύ των μελών της ■